

Nr 150.

Av herrar **Gustafsson, Per,** och **Wohlin,** om fullföljande av utredningen angående rätten till växande vilda bär.

Vid 1908 års riksdag väcktes i riksdagens båda kamrar motion med hemställan att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utarbetande av förslag till sådan ändring eller sådant tillägg till vederbörande lagrum i strafflagen, att det i nämnda lag uttalade förbud mot olovligt tillägnande av t. ex. ollon eller nötter jämväl må omfatta alla ute å marken växande vilda bär såsom lingon, hallon, smultron och blåbär. Denna motion vann likväl icke riksdagens bifall.

År 1913 väcktes tvenne olika motioner i enahanda syfte, den ena med framställning om att i strafflagens 24 kap. 3 § ordet skogsbär jämväl måtte inflyta, den andra med hemställan, att riksdagen ville besluta i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om en snar och grundlig utredning i förevarande ärende och sedan för riksdagen framlägga de förslag, som av utredningen kunde föranledas. Riksdagen beslöt också sådan skrivelse, varur följande må anföras: »riksdagen har genom vad sålunda anförts funnit det ådagalagt, att denna frågas ordnande på lagstiftningens väg är en angelägenhet av obestridlig vikt, för vilken riksdagen ej bör underlåta att nu påkalla Kungl. Maj:ts uppmärksamhet. — — — — Med stöd av vad sålunda anförts får riksdagen hemställa, att Eders Kungl. Maj:t täcktes låta verkställa utredning, huruvida och i vilken omfattning ägare och innehavare av jord må kunna beredas skydd mot tillägnande av å deras mark växande vilda bär, samt därefter för riksdagen framlägga förslag till lagstiftning i ämnet.»

År 1917 beslöt riksdagen, i anledning av därom väckta motioner, att avlåta skrivelse till Kungl. Maj:t i fråga om införande av förbud mot plockning av lingon före viss tid av året (riksdagens skrivelse nr 117). I anledning av denna skrivelse avlät Kungl. Maj:t proposition till 1918 års riksdag med förslag till lag om förbud mot plockning av lingon före viss dag (prop. nr 231). Vid detta förslags behandling stannade kamrarna i olika beslut, varför frågan då förföll.

Vid 1920 års riksdag riktade i andra kammaren D. Norman en interpellation till chefen för justitiedepartementet med förfrågan i vad mån den i riksdagens skrivelse nr 60 år 1913 begärda utredningen blivit verkställd

och huruvida något förslag i ärendet under pågående riksdag vore att förvänta. I sitt svar på interpellationen meddelade chefen för justitiedepartementet att i anledning av sagda riksdagssskrivelse inom justitiedepartementet utarbetats ett förslag till »lag om rätt till bärplockning och tillvaratagande av vissa andra naturalster» ävensom ett par följdförslag därtill om ändrad lydelse av dels 20 kap. 2 § samt 24 kap. 3—4 §§ strafflagen och dels 2 § 11 mom. i lagen om regeringsrätt, att dessa förslag utremitterats till behöriga myndigheter, vilka däröver inkommit med utlåtanden, att dessa utlåtanden varit föremål för bearbetning inom departementet och att en memoria över dess innehåll förelåg; samt slutligen att spörsmålet i fråga av regeringen så överlämnats i det läge, vari det kommit efter aktgivande på de däröver avgivna yttrandena, till 1919 års sakkunniga för revision av jordabalken. Departementschefen meddelade vidare: »enligt vad jag inhämtat avse dessa sakkunniga att inkomma med förslag i bland annat nu ifrågavarande ämne redan under innevarande år. Under sagda förutsättning skulle sålunda proposition tidigast kunna föreligga för riksdagens behandling under nästkommande riksdag.»

Sedan dess har ingenting förevarit inom riksdagen i detta avseende.

Då det likväl fortfarande förefinnes samma motiv för en lagstiftning rörande rätt till skogsbär, som tidigare legat till grund för de framställda kraven i sådant syfte, anse vi det nödvändigt att få den avbrutna utredningen fullföljd.

På grund härav få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om fullföljande av den utredning om rätten till växande vilda bär, som 1919 års sakkunniga fått sig anbefalld, samt om förslag i ämnet till nästa års riksdag.

Stockholm den 21 januari 1927.

Per Gustafsson.

Nils Wohlin.